

Sygn. akt III Cz 1268/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Magdalena Balion - Hajduk (spr.)

Sędziowie: SO Marcin Rak

SR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na punkt 1 postanowienia Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt I C 1407/14

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że podjąć zawieszony postępowanie.

SSR (del.) Joanna Łukasińska-Kanty SSO Magdalena Balion - Hajduk SSO Marcin Rak

Sygn. akt III Cz 1269/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 5 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w (...) odmówił podjęcia zawieszzonego postępowania (pkt 1) oraz umorzył postępowanie (pkt 2). W uzasadnieniu wskazał, że powódka nie wyjaśniła jednoznacznie jaka jest podstawa faktyczna żądania pozwu. Z jednej bowiem strony, wskazała kwotę 11 205, 52 zł żądanej jako odszkodowanie z tytułu rzeczywistej szkody, z drugiej zaś podniosła, że żądanie pozwu obejmuje zarówno szkodę rzeczywistą, jak i utracone korzyści. Wyjaśniła przy tym, że jej stanowisko wynika z faktu, iż wyliczone przez biegłych utracone korzyści zwykle przekraczają rzeczywistą szkodę. W ocenie Sądu pierwszej instancji, powódka nie może zmieniać podstawy faktycznej żądania pozwu w zależności od wyniku postępowania dowodowego, bez jednoczesnego cofnięcia powództwa opartego na jednej podstawie faktycznej i rozszerzenia powództwa opartego na innej podstawie faktycznej. Powinna zatem jednoznacznie sprecyzować podstawę faktyczną żądania pozwu. Nadto, skoro w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu nie wpłynął skuteczny wniosek o podjęcie postępowania, to musi ono zostać umorzone. Rozstrzygnięcie to Sąd pierwszej instancji wydał na mocy art. 182 § 1 k.p.c.

Zażalenie na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 postanowienia złożyła powódka, domagając się jego uchylenia, zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa prawnego oraz dopuszczenia i przeprowadzenia dowodów wskazanych we wniosku z 16 marca 2016r. oraz w zażaleniu. Podniosła, że wskazała we wniosku wszystkie informacje dotyczące żądania pozwu oraz przedłożyła polecenie księgowania za okres od 1 stycznia 2012r. do 31 maja 2013r. Jednocześnie zwróciła uwagę, iż w pełni wykazała wysokość szkody rzeczywiście poniesionej,

podtrzymując wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości szkody z tytułu utraconych korzyści.

W ocenie pozwanej, powódka we wniosku o podjęcie zawieszono postępowania nie wskazała konkretnych kwot, jakich się domaga z tytułu utraconych korzyści oraz szkody rzeczywistej. Podanie przez powódkę, że wysokość utraconych korzyści zostanie wskazana po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego nie czyni zadość wezwaniu Sądu. W związku z tym, rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, zdaniem pozwanej, było prawidłowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie musiało zostać uwzględnione.

Stosownie do art. 187 § 1 k.p.c., pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu.

Zwrócić należy również uwagę, że art. 361 § 2 k.c. wyraża zasadę pełnego odszkodowania. Naprawienie szkody obejmuje bowiem straty, jakie poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, jakie mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans). Wskazana regulacja daje zatem podstawy do wskazania szkody prawnie relewantnej z zakresu wszelkich uszczerbków doznanych przez poszkodowanego. Interes odszkodowawczy jest bowiem technicznie tożsamy z roszczeniem mającym zawsze swe pierwotne źródło w ustawie (M. Kaliński (w:) System Prawa Prywatnego, A. Olejniczak (red.), Prawo zobowiązań – część ogólna, tom VI, Warszawa 2014r., s. 92.). Art. 361 § 2 k.c. wymienia składniki szkody i wymaga wykazania z wysokim prawdopodobieństwem zaistnienia szkody rzeczywistej. Ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści ma bowiem wprawdzie charakter hipotetyczny, ale szkoda taka musi być przez osobę poszkodowaną wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że uzasadnia ono w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, iż utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 1999r., III CKN 133/98). Szkoda w postaci utraconych korzyści ma także charakter do końca nieweryfikowalny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2004r., V CK 607/03).

Z analizy akt sprawy wynika, że we wniosku o podjęcie zawieszono postępowania powódka wskazała, że dochodzi kwoty wskazanej w pozwie w wysokości 11 205,52 zł, która stanowi kwotę z tytułu szkody rzeczywiście poniesionej w związku z niedostarczeniem przez pozwanego lokalu socjalnego dla osób zajmujących wskazany w pozwie lokal. Podała również, iż na tę sumę składają się oznaczone kwotowo opłaty poniesione przez powódkę wyszczególnione we wniosku. Natomiast co do roszczenia obejmującego utracone korzyści, powódka wniosła o dopuszczenie opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wysokości szkody poniesionej w wysokości wolnorynkowego czynszu najmu, który powódka mogłaby otrzymywać za wynajem, sygnalizując jedynie, iż na podstawie opinii biegłego możliwym jest rozszerzenie powództwa o konkretną kwotę ustaloną w sporządzonej opinii biegłego.

Powyższe doprowadziło Sąd Odwoławczy do przekonania, że powódka w sposób jednoznaczny wskazała kwotę dochodzoną pozwem oraz przytoczyła okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie, okres którego żądanie dotyczy. Nie ma zatem przeszkód, aby sprawie nadać dalszy bieg. Wskazać należy, iż rzeczą strony powodowej jest przedstawienie dowodów na okoliczność utraconych korzyści, dlatego też wniosowała ona o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który dokonałby ustalenia ich wysokości. Na obecnym etapie postępowania powódka dochodzi odszkodowania o określonej wysokości i Sąd nie może od strony wymagać określenia odrębnego roszczenia co do odszkodowania w postaci rzeczywistej straty i w postaci utraconych korzyści albowiem zgodnie z art. 361 § 2 k.c. stanowią one jedno roszczenie o odszkodowanie.

Nietrafnie zatem uznał Sąd Rejonowy, iż nie usunięto przeszkód do nadania sprawie biegu, albowiem powódka wykonała zobowiązanie Sądu i jednoznacznie sprecyzowała swoje żądanie. W konsekwencji należało uznać, że strona powodowa skutecznie wniosła o podjęcie zawieszono postępowania, usuwając przeszkody w kontynuowaniu

postępowania. Sąd pierwszej instancji dopuścił się zatem naruszeń przepisów proceduralnych, na skutek których niezasadnie odmówiono podjęcia zawieszzonego postępowania i umorzono przedmiotowe postępowanie.

W związku z powyższym, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

SSR (del.) Joanna Łukasińska – Kanty SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Marcin Rak